

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/98/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5916010534
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5916010534.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. októbra 2017 prejednal odvolanie podané obžalovaným S. C., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 1T/96/2016-272 zo dňa 26.4.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného S. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, č.k. 1T/96/2016-272 z 26.4.2017, bol obžalovaný S. C. uznaný za vinného, že:

„dňa 26.08.2013 ako vtedajší konateľ spoločnosti B&P, spol. s r.o., so sídlom Štefana Moyzeša 1573/8, 034 01 Ružomberok (od 02.10.2014 so sídlom Drahošanka 44, 022 01 Čadca), IČO: 45 406 898, podal v mene tejto spoločnosti daňové priznanie na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2013, v ktorom uplatnil nárok na odpočítanie dane:

-z faktúry č. 2013002, s dátumom vzniku daňovej povinnosti zo dňa 17.07.2013 od dodávateľskej spoločnosti MILBERT, s.r.o., Rudina 34, 023 31 Rudina, vystavenej na stavebné práce, so základom dane 7.845,- eur, DPH 1.569,- eur,

-z faktúry č. 2013003, s dátumom vzniku daňovej povinnosti zo dňa 23.07.2013 od dodávateľskej spoločnosti MILBERT, s.r.o., Rudina 34, 023 31 Rudina, vystavenej na stavebné práce, so základom dane 21.420,- eur, DPH 4.284,- eur,

-z faktúry č. 2013006, s dátumom vzniku daňovej povinnosti zo dňa 30.07.2013 od dodávateľskej spoločnosti MILBERT, s.r.o., Rudina 34, 023 31 Rudina, vystavenej za inštaláciu kamerového systému HD SDI, so základom dane 19.680,- eur, DPH 3.936,- eur,

Pričom k dodaniu služieb fakturovaných predmetnými faktúrami pre spoločnosť B&P, spol. s r.o., nedošlo, kedy tak S. C. konal v rozpore s § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a neoprávnene, v mene spoločnosti B&P, spol. s r.o., uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v súhrnnej výške 9.789,- eur“,

čím spáchal prečin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zák. Za to bol odsúdený podľa § 277a ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j) Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého mu súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu na 2 (dva) roky. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 1.000,- (jedentisíc) eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu úmyselne zmaril, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac nepodmenečne. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Žilina, č.k. 1T/139/2016-203 zo dňa 31.01.2017, právoplatný dňa 24.03.2017, ktorým bol obžalovanému uložený peňažný trest vo výmere 1.000,- (jedentisíc) eur a náhradný trest vo výmere 1 (jeden) mesiac, pre prečin

podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona. Súd zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 26.4.2017 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obžalovaný prehlásil, že zahlasuje odvolanie čo do výroku o vine, ako aj výroku o treste a prokurátor sa vzdáva práva na podanie odvolania.

Dňa 21.6.2017 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného S. C. prostredníctvom jeho obhajcu, v ktorom po konštatovaní základných faktov týkajúcich sa výroku rozsudku napadnutého odvolaním obžalovaného argumentuje v odvolaní nasledovne:

„Úvodom si obhajoba dovoľuje uviesť, že podstata skutku, ktorý je Obžalovanému kladený za vinu spočíva v tom, že mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu daňového podvodu tým, že boli do účtovníctva zaúčtované faktúry, ktoré dodávateľský subjekt MILBERT, s.r.o. mylne vystavil, ako riadne, hoci podľa dohody ich mal vystaviť ako zálohové. Akonáhle túto chybu dodávateľský subjekt zistil, tak tieto faktúry stornoval a vystavil zálohové faktúry podľa dohody. Keďže v tom čase prebiehala daňová kontrola na DPH za zdaňovacie obdobie v ktorom boli tieto faktúry vystavené, Obžalovaný, ako konateľ daňového subjektu B&P, spol., s.r.o. túto skutočnosť riadne správcovi dane oznámil s tým, že akceptoval, že na základe týchto novo zistených skutočností mu z týchto faktúr nebude priznaný odpočet DPH. Argumentácia prokuratúry na ktorej postavila obžalobu, že predsa Obžalovaný mal a mohol podať opravné daňové priznanie neobstojí vzhľadom na skutočnosť, že a.) by to jednak nemalo nijaký význam, nakoľko predsa k rovnakému výsledku by dospel správca dane vykonávajúci daňovú kontrolu sám postupom v zmysle § 63 a nasl. zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní, teda rozhodnutím, musel a mal rozhodnúť, že DPH z uvedených faktúr spoločnosti B&P, spol. s r. o. neprizná, s čím sa Obžalovaný v plnom rozsahu stotožnil.

a b.) jednak z dôvodu, že toto priamo vylučuje ustanovenie § 16 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vykonávania daňovej kontroly. (pozn. v súčasnej dobe to už zákon pripúšťa).

V zmysle § 16 ods. 9 Daňového poriadku platného k 31.12.2013: „Dodatočné daňové priznanie nemožno podať za zdaňovacie obdobie, za ktoré sa vykonáva daňová kontrola, odo dňa spísania zápisnice o začatí daňovej kontroly, doručenia oznámenia o daňovej kontrole, doručenia oznámenia o rozšírení daňovej kontroly na iné zdaňovacie obdobie, ktorého by sa dodatočné daňové priznanie týkalo a odo dňa doručenia oznámenia o rozšírení daňovej kontroly o inú daň, ktorej by sa dodatočné daňové priznanie týkalo, až do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vydaného vo vyrubovacom konaní; ak vyrubovacie konanie nezačne (§ 68 ods. 1), dodatočné daňové priznanie nemožno podať do dňa ukončenia daňovej kontroly.“

V odôvodnení Rozsudku súd na str. 4 posledný odsek súd uvádza, že „pokiaľ aj došlo k nejakému plneniu, resp. dodaniu a inštalácie kamerového systému, nemožno obísť skutočnosť, že objekt, na ktorom mal byť inštalovaný kamerový systém nie je vo vlastníctve spoločnosti, ktorej bol obžalovaný konateľom.“ V danom prípade je pre posúdenie oprávnenosti nákladov právne relevantné skúmanie, či výdavok súvisel s dosahovaním príjmu. Neexistuje žiadny dôvod nepriznať ako nákladovú položku

s možnosťou uplatnenia z nej nároku na DPH z inštalácie kamerového systému, nakoľko tento je kedykoľvek demontovateľný a je právne bez významu, či sa nachádzal na nehnuteľnosti, ktorej je daňový subjekt vlastníkom, alebo nie je vlastníkom. Je predsa úplne bežné, že v prípade prenájmu napr. nebytových priestorov si tieto zariadenuje a rekonštruuje sám nájomca, pričom všetky takéto náklady sú uplatniteľné výdavky pre účely daňových priznaní, či už z DPH, alebo na dani z príjmov. Ale bez ohľadu na oprávnenosť uplatnenia takýchto nákladov, toto je otázka daňovoprávna a nie trestnoprávna. De facto celé Rozhodnutie obsahuje prevzatú argumentáciu správcu dane z daňového konania, pričom v ňom absentuje vyporiadanie sa s údajným úmyslom obžalovaného, ako samotným konkrétnym popisom konania, ktorým mal neoprávnené vo väčšom rozsahu uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Ďalej súd konštatuje, že „Neušlo pozornosti súdu, že voči S. C. sú v súčasnej dobe vedené viaceré trestné konania.“ V súlade so zásadou prezumpcie neviny, však existencia prebiehajúcich trestných konaní nemôže tvoriť predpoklad na „automatické“ stanovenie viny obžalovaného, ale treba vychádzať výlučne z dôkazného stavu v tomto trestnom konaní.

Súd sa v odôvodnení Rozsudku absolútne žiadne nevysporiadáva s dôkazmi svedčiacimi v prospech Obžalovaného a to výsluchom svedka Q. U., ako aj Oznámením spoločnosti MILBERT, s.r.o. zo dňa 30.01.2014 tvoriace súčasť spisu daňovej kontroly, ktoré jednoznačne a nerozporne potvrdzujú vyjadrenia Obžalovaného preukazujúce absenciu úmyselného konania z jeho strany a naopak len prevzal do Rozsudku výsledok daňového konania, ktoré však na rozdiel od konania Trestného je postavené na úplne iných princípoch. (na tzv. objektívnom princípe, kde dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, pričom úmysel je vo vzťahu k daňovoprávnej zodpovednosti právne irelevantný, pričom v trestné konanie je postavené na subjektívnej stránke, t.j. úmysle páchatel'a) Samotný obžalovaný po doručení oznámenia spoločnosti MILBERT, s.r.o. zo dňa 30.1.2014 v daňovom konaní písomným podaním akceptoval, že došlo k mylnému vystaveniu faktúr zo strany svedka U., ako konateľ'a spoločnosti MILBERT, s.r.o. a súhlasil bez výhrad s nepriznaním nároku z DPH z predmetných faktúr. Takáto skutočnosť, absolútne mimo rozhodovania obžalovaného, spočívajúca v omyle tretej osoby vyvolávajúcej tiež omyl Obžalovaného však z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu nielenže nepreukazuje úmysel Obžalovaného, ale celkom jednoznačne preukazuje konanie obžalovaného v omyle vyvolanom neúmyselným konaním svedka Q. U., ako konateľ'a dodávateľského subjektu MILBERT, s.r.o.

Z vykonaného výsluchu svedka celkom jednoznačne vyplynuli skutočnosti, ktoré zakladajú relevantnosť procesného postupu podľa § 215 ods. 1 písm. a.) b.) Trestného poriadku. Svedok Q. U. tak procesné relevantným spôsobom potvrdil, skutočnosti, že k zaúčtovaniu predmetných faktúr v účtovníctve spoločnosti Obžalovaného došlo len omylom, nakoľko, „ako sám potvrdil že „účtovníčka zrejme omylom vystavila predmetné faktúry, následne šli opravné faktúry o čom som aj písal S. C.....“, ako aj „K predmetnej veci uvádzam, že k tejto chybe došlo mojím zavinením, že som dôsledne nekomunikoval s mojou účtovníčkou, čo malo za následok zaslanie predmetných faktúr, ktoré mali byť stornované ako vydané neoprávnené.“

Z výsluchu svedka Q. U. je zrejmé, že v areály PD Bodorová vykonával pre spoločnosť B&P, spol., s.r.o., ktorej konateľ bol Obžalovaný aj iné práce, ktoré boli riadne zrealizované a uhradené, avšak v prípade diel, ktoré sa mali realizovať v súlade s predmetnými faktúrami (ktoré mali podľa jednoznačného a nerozporného tvrdenia všetkých zúčastnených strán byť vystavené ako zálohové) tieto realizované neboli, nakoľko zo strany spoločnosti B&P, spol., s.r.o. nedošlo vopred k úhrade týchto (zálohových) faktúr.

Je len pochopiteľné, že faktúry, ktoré boli spoločnosti B&P, spol. s.r.o. doručené zo strany spoločnosti MILBERT, s.r.o. účtovníčka spoločnosti riadne zaúčtovala a v dôsledku toho pripravila daňové priznanie z DPH za príslušné zdaňovacie obdobie. Účtovníčka v zmysle zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve len zaúčtovala doklady, ktoré sú jej predložené na zaúčtovanie aj napriek tomu, že boli mylne zo strany spoločnosti MILBERT, s.r.o. vystavené. (pozn. mali byť vystavené zálohové faktúry).

Sumarizovane, akonáhle boli Obžalovanému doručené zo strany spoločnosti MILBERT, s.r.o. dobropisované faktúry a riadne zálohové faktúry, čo bolo zo strany spoločnosti účtovne správne, po konzultácii s účtovníčkou zistil, že má v účtovníctve zaúčtované faktúry riadne z ktorých bola uplatnená DPH. Nakoľko tieto faktúry boli zo strany dodávateľ'a nesprávne vystavené, ako riadne a navýšené o DPH, boli tieto účtovníčkou riadne v zmysle zákona č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty, zaúčtované a DPH uplatnená.

Z uvedeného spisu je teda zrejmé, že Obžalovaný, ako konateľ daňového subjektu B&P, spol., s.r.o., po oznámení tejto formálnej a neúmyselnej administratívnej chyby zo strany spoločnosti MILBERT, s.r.o. plne akceptoval postup správcu dane nepriznať nároky z DPH z nich, nakoľko až vtedy si uvedomil, že spoločnosť MILBERT, s.r.o. tieto faktúry vystavila omylom, ako riadne a nie ako zálohové. Podávať v danom štádiu daňovej kontroly akokoľvek dodatočné, či opravné daňové priznanie by bolo úplne irelevantné vzhľadom na skutočnosť, že predsa správca dane v rozhodnutí aj tak tieto nároky neprizná, takže pochopiteľne táto neúmyselná administratívna chyba a z nej vyplývajúce nesprávne koncipovanie daňového priznania na DPH sa uvedie do súladu so zákonom samotným rozhodnutím správcu dane, čo aj deklaroval daňový subjekt vo svojich následných vyjadreniach správcovi dane. Podanie dodatočného daňového priznania počas vedenia daňovej kontroly by tak bolo taktiež v priamom rozpore s ustanovením § 16 ods. 9 Daňového poriadku v znení platnom v čase vykonávania daňovej kontroly.

Len na margo z hľadiska právnej istoty poukazuje Obžalovaný na skutočnosť, ktorá vyplýva aj z materiálnej publicity výpisov zo živnostenského registra, a to že nie je živnostníkom, ako je to uvedené pri špecifikácii jeho osoby, ako obžalovaného v Rozsudku.

Z uvedených dôvodov si dovoľuje Obžalovaný požiadať, aby Krajský súd Žilina, ako súd odvolací zväžil skutočnosti, dôkazy a argumentáciu, ako je vyššie uvedená a náklade toho rozhodol v súlade s

ustanovením § 322 ods. 3 TP s poukazom na ustanovenie § 285 písm. b TP a oslobodil Obžalovaného spod obžaloby, nakoľko podľa názoru obhajoby bolo celkom jednoznačne preukázané, že skutok kladený Obžalovanému za vinu nie je trestným činom vzhľadom na absenciu subjektívnej stránky konania“.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k dôvodom odvolania obžalovaného S. C..

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný S. C. prehlásil, že by bol rád, keby súd vyhovel jeho odvolaniu.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúvavaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný S. C. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je

nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Krajský súd uzatvára, že súdený skutok je výsledkom málo sofistikovanej, ba až naivnej snahy obžalovaného na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za príslušné zdaňovacie obdobie pomocou faktúr vystavených údajným dodávateľom MILBERT, s.r.o. Spôsob uplatnenia nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti obžalovaným je v rozpore so systémom odpočítania dane, ktorý je založený na princípe vecného priradovania každého prijatého tovaru alebo služby k plneniam, dodávkam, ktoré platiteľ použije na jeho vlastné zdaniteľné obchody. Odvolacie argumenty obžalovaného sú snahou pláštikom omylov a nedbanlivostného konania zakryť protiprávnu činnosť obžalovaného bez relevantných vecných argumentov, ktoré by stáli za zváženie v prípade, ak by bolo dostatočne preukázané korektné podnikanie spoločnosti, ktorej konateľom bol obžalovaný S. C. a spoločnosti MILBERT, s.r.o.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Súdu prvého stupňa treba vytknúť, že sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nezaoberal materiálnym korektívom (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) vzhľadom k tomu, že obžaloba bola podaná pre prečin.

Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách odseku 2 § 10 Tr. zák., to znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív).

Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. je záverom právnym.

Tento právny záver o materiálnom korektíve prečinu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako, ako záver o objektívnych a subjektívnych

znakoch prečinu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je materiálny korektív prečinu musia byť predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu.

Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o materiálnom korektíve prečinu, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale na jeho naplnenie treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol prečin spáchaný a zo všetkých relevantných dôkazov.

Obžalovaný v odvolacích námietkach síce otázke existencie materiálneho korektívu nevenuje žiadnu pozornosť, ale krajský súd zastáva názor, že materiálny korektív je potrebné riešiť pri každom prečine z úradnej povinnosti. V predmetnej trestnej veci mal krajský súd naplnenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. preukázaný z hroziaceho následku konania obžalovaného, ktorý si uplatňoval nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty, ktorý by mu bol vyplatený z verejných financií v prípade nedostatočnej kontrolnej činnosti správcu dane.

Pri absencii odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti (§ 317 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie súhrnného trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu, peňažného trestu, náhradného trestu odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu, vo vzťahu ku ktorému bol ukladaný súhrnný trest. Otázky vyvoláva len identifikácia poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. (vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu) vzhľadom na to, že v registri trestov má obžalovaný tri záznamy z rokov 2008 až 2010 (č.l. 103 spisu), pričom pre posúdenie vedenia riadneho spôsobu života pred spáchaním trestného činu nie je rozhodujúca skutočnosť, že na predchádzajúce odsúdenia páchatel'a sa hľadá ako by nebol odsúdený. Súd prvého stupňa aplikáciu ustanovenia § 36 písm. j) Tr. zák. v písomných dôvodoch svojho rozhodnutia nevyvetlil a pri absencii odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por. bránilo odvolaciemu súdu riešiť otázku poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. inak, ako ju vyriešil súd prvého stupňa. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa inak vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu obžalovanému S. C..

Obžalovaný S. C. svoju vlastne bližšie nešpecifikovanú výhradu k uloženému trestu vyslovil tým, že sa necíti byť vinný zo skutku, ktorým ho uznal za vinného súd prvého stupňa. Jeho argumentáciu smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste, ktoré podal do zápisnice o hlavnom pojednávaní z 26.4.2017 (č.l. 267 súdneho spisu). Výhrady k uloženému trestu z hľadiska jeho druhu a výmery neobsahuje ani písomné odôvodnenie odvolania obžalovaného, napriek tomu, že bolo vyhotovené osobou znalou práva - advokátom (č.l. 278-280 súdneho spisu).

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd ako súd odvolací odvolanie obžalovaného S. C. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.